

Tahle středa byla letos opravdu škaredá. Březnová zatažená obloha nepustila za celý den slunce ke slovu a ledový vítr fackoval chodce ze všech stran. Poslední literární hodina před velikonočními prázdninami byla zasvěcena nádherné středověké legendě plné bolesti a lásky. Těžké téma probírané poslední vyučovací hodinu se Kristina snažila studentům přiblížit alespoň tak, že rozuměli základním symbolům a byli ochotni si kousek přečíst.

Karel seděl na svém obvyklém místě, ale to byla jediná věc, která byla obvyklá. Vůbec se na Kristinu nepodíval. Strnule zíral do sešitu. Zcela ji to vykolejilo. Mrkla do své přípravy, aby se jí myšlenky vrátily k tématu. Napsala na tabuli šest barev: zelená, bílá, červená, černá, modrá a zlatá.

„Poradte se ve dvojicích a napište si, co podle vás tyhle barvy symbolizují, co zastupují. Je pro vás černá barva smutku? A co zelená?“

Pustili se ochotně do práce. Karel si něco čmáral na papír. Bylo těžké pokoušet se ho ignorovat – měl na sobě košili s výrazným vzorem, snad pivoněk, a černé semišové sako. Když kolem něj procházela k zadním lavicím, lehce se zachvěl a zároveň se nahlas nadechl a vydechl, jako by mu na hrud' přiložila stetoskop.

Přečetli si, nač přišli, a pak jim Kristina zadala další úkol: „Zkuste si představit, jaký příběh by mohl být tímto pořadím barev popsán.“

Karel se neochotně zapojil do práce. Jednou ho přistihla, že se na ni dívá. Okamžitě uhnul očima, sveřepý jako orel.

Z legendy vybrala ukázkou, ve které je pomocí barev popsáno Kateřinino mučení. Jakmile se ozvalo zvonění, vyskočil Karel ze židle a chvatně odešel. Vlál za ním závoj chladu a odmítnutí. Když vyšla ze třídy, zmučeně se opíral o stěnu naproti dveřím. Přistoupil k ní a tiše, úsečně řekl: „Potřebuju s vámi mluvit. Nutně. Počkám v autě před školou.“

Bez dalšího slova odcházel chodbou směrem k východu. Při chůzi si oblékal světlý plášť rovného stříhu. Zvedl si límec a pustil se dolů po schodech.

Kristina si mechanicky sbalila svoje věci do tašky, rozloučila se s Tomášem a bezmyšlenkovitě následovala Karla v jeho stopách.

Venku ji do tváře šlehl ostrý vítr, rozcuchal jí vlasy do všech stran a nadzvedl sukni. Rozhlédla se.

Nastartované auto stojí asi sto metrů od ní. Sama si otevře dveře a nasedne. Jakmile se připoutá, Karel odlepí audi z místa. Když zastaví na světelné křižovatce, klepe ukazovákem a prostředníčkem na řadicí páku a skřípá zuby. Nehodlá s ní vyjednávat o podmínkách příměří.

Kristině je v autě teplo a padne na ni únava z brzkého vstávání a šesti hodin na nohou. Zívne. Karel po ní šlehne očima, až ji bodne u srdce. Aby se to neopakovalo, vnímá devadesát úderů svého srdce za minutu a přemáhá stejný počet nutkání dotknout se jeho ruky.

Jsou odsouzenci, kteří se vzdali veškeré naděje na milost? Které místo zvolil za jejich popraviště?

Jedou směrem od centra, dost rychle. Karel šlape na plyn víc, než je v pražských ulicích přípustné, předjíždí každé pomalejší auto, brzdí prudce.

Dojedou na parkoviště obchodního centra v Letňanech. Kristina nepřemýšlí nad tím, proč zrovna sem. Ale kousek odtud bydlí. Prší. Dešťové kapky budou vhodnou kulisou stětí veškeré její naděje. Až příliš hladce zaparkoval, přesný v každém pohybu. Vypnul motor.

„Karle, řekni mi to rychle. Ať je to cokoli. Žádné dlouhé řeči, prosím.“

Zavrtěl hlavou, něčemu se podívoval. Otočil se na ni celým svým tělem, jak jen to ve stísněném prostoru šlo. Zhluboka se nadechl.

„Kristino, budu stručný, když si to přeješ. Miluju tě tak, jak jsem ještě nikoho nemiloval. Je mi jedno, co se smí a co ne. Kašlu na to. Nedokážu dál předstírat, že mezi námi nic není, že jsme si lhostejní.“ Znovu se nadechl, zaťal ruce v pěst. „Miluju tě od prvního okamžiku, kdy jsem v září vstoupil do třídy a uviděl tě. V tu chvíli jsem si to ale neuvědomil tak jasně, jako to cítím teď. Bylo to dost stručné?“

Kristina si zakryla rukou ústa a na chvílku zavřela oči. Kývla jemně hlavou.

„Už pár týdnů sbírám odvahu to vyslovit. Ale mlčet o tom je těžší.“

Na střechu auta bubnovaly velké dešťové kapky. Dopadaly snad přímo na Kristininu hlavu.

Tváře měla horké, ruce studené. Třásla se čím dál víc a nevydala ani hlásku. Zírala do deště, na auta i lidi, kteří kolem nich bez deštníků pobíhali.

Pochopila, že tím katem bude ona, a nechtěla se s tím smířit. Minuty ubíhaly.

„Chcete odvézt domů?“ přešel plynule zas do vykání.

Přikývla, po tváři se jí začaly kutálet slzy. Nese-třela je, neboť jen tak mohla předstírat, že vlastně neexistují.

Opatrně vyjel z parkovacího místa a zamířil zpět na čtyřproudou silnici. Kristina se na něj nedokázala ani podívat. Nedokázala se pohnout.

„Poradíte mi, kudy?“ zeptal se opatrně.

„Jeď Proseckou až do Kobylis,“ řekla chraplavě.

Plynule se zařadil do správného pruhu a zastavil na červenou. Podíval se na ni. „Prosím, už neplačte. Nemůžu to snést. Nechtěl jsem vám ublížit.“

Kristina se přestávala ovládat. A široko daleko žádná díra v plotě. Uběhly další minuty ticha.

„Teď zahni doprava a zajed' na parkoviště polikliniky. Tam zastav. Zbytek dojdu.“

Udělal přesně to, co mu řekla. Stejně jako před hodinou byl ve tváři úplně bílý. Riskoval příliš mnoho – to on šel až na kraj propasti. Dojalo ji to. Zastavil auto a čekal na ortel.

„Karle, jsi nevidaně statečný. Obdivuji, žes mi to řekl.“

„Ale to je vše,“ dodal s bolestí v hlase.

„Ne, nemluv za mě. Mám tě ráda, patříš k mým nejoblíbenějším studentům. Kvůli tobě se pečlivě připravuju, hledám po nocích zajímavé texty. Těším se na každé ráno, kdy tě uvidím. Když chybíš ve škole, nebaví mě učit, nebaví mě nic.“

Usmál se, jako by mu udělila milost.

„Takže mám naději...“

„Ne, to nemáš. Protože jsi můj student a protože jsem už dva roky vdaná. Pamatuješ si, co ve středověku symbolizovala modrá barva?“

„Věrnost.“

„Ano, a já musím zůstat dámou v modré.“

Zadržel dech. „Rozumím. Omlouvám se za tenhle únos a děkuji za vaši ochotu mě vyslechnout.“

Kristina otevřela dveře a pravou nohu položila na chodník.

„Užijte si hezké Velikonoce. Nějakou dobu se neuvídíme. Na svátky a pár dalších dní letím do Londýna. Asi to bude lepší.“

„Dej na sebe pozor.“

Smutně se usmál, nastartoval, a jakmile zabouchla dveře, odjel.

Nic jsem netušila o bolesti, dokud mi bylo úplně jedno, jestli jsi v jednom světě, v jednom městě nebo v jednom domě se mnou.

Jak bylo pohodlné, když jsi pro mě byl jen student, kterému věnuji jednu či dvě myšlenky za měsíc, za týden či den.

Bylo tak snadné žít, když jsem o tobě věděla jen to, co jsem vyvozovala z tvého laskavého chování a slov.

Teď jsem si v prsou nepochybně nahmatala ztvrdlé tělísko touhy po blízkosti tenčí, než je list papíru, a nesnesitelně mě bolí vědomí, že ho musím vyříznout.